

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Bf.III.121/2018/7.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2019. február 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2018. szeptember 25. napján kelt B.362/2016/61. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott lakhelye: ...; személyi igazolvány száma:

I n d o k o l á s

A Győri Törvényszék a 2018. szeptember 25. napján kihirdetett B.362/2016/61. számú ítéletével a vádlottat bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében mondta ki bűnösnek az 1978. évi IV. törvény (régi Btk.) 310.§ (1) bekezdés és (4) bekezdés szerint. Ezért 1 év 8 hónap börtönbüntetésre, 150 napi tétel pénzbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 2800 forintban határozta meg, rendelkezett az összesen 420.000 Ft pénzbüntetés szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról annak meg nem fizetése esetére, továbbá rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

Az ítélet ellen a vádlott és védő jelentettek be fellebbezést felmentésért, illetőleg az alkalmazott joghátrány enyhítéséért.

A **Győri Fellebbviteli Főügyészség** Bf.294/2018/1-I. számú **átiratában** a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint, a perrendi szabályok betartásával, a szükséges és lehetséges mértékben folytatta le a bizonyítást a törvényszék, amelynek eredményeként törvényes és logikus mérlegeléssel túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg. A vádon való túlterjeszkedés okán mellőzni indítványozta a **A.A.** tanú adóelkerülő cselekvőségére vonatkozó megállapításokat, tekintve, hogy vele szemben nem került sor vádemelésre, továbbá a vádlott felbujtói magatartására tett megjegyzéseket, mivel ilyen cselekvést a tényállás nem tartalmaz (ítélet 6. oldal második bekezdés és 23. oldal első bekezdés).

Az ügyész kifejtette, hogy a törvényszék a vádlott cselekményét pontosan és helytállóan minősítette. Az általa alkalmazott szankciók nem eltúlzottak. Az enyhítő szakasz alkalmazása önmagában is arra utal, hogy messzemenően figyelembe vette a terhelt javára szóló enyhítő körülményeket; így különösen a rendkívüli időmúlás tényét. Súlyosító körülményként a felbujtói magatartás helyett a közvetett tettességhez közelítő aktív terhelti részvételt indítványozta értékelni azzal, hogy a büntetés enyhítése nem indokolt, tehát az ítéltábla az elsőfokú döntést hagyja helyben.

A vádlott **védője fellebbezése írásbeli indokolásában** kifejtette, hogy védence hibát követett el, amikor a megbízóitól való félelmében nem tárta fel a cselekmények valódi hátterét. Hivatkozott

nyomatékos enyhítő körülményként a jelentős időmúlásra, mely álláspontja szerint nem teszi már szükségessé, hogy az általános megelőzés érdekében a törvény teljes szigorával marasztalja a bíróság védencét egy végrehajtandó szabadságvesztés büntetés alkalmazásával. Rámutatott, hogy **a vádlott** büntetlen előéletű, két kiskorú gyermekről gondoskodik és alkalmazottként dolgozik; nem folytat üzleti tevékenységet. A kedvező személyi körülményei alapján a büntetés lényeges enyhítését kérte.

A vádlott a főügyési átiratra tett **észrevételében** előadta, hogy jelenleg gépkocsivezető szakmai irányítóként dolgozik, elvált családi állapotú és két kiskorú gyermeke után havi 50.000 forint tartásdíjat fizet. A vád tárgyát képező cselekmény vonatkozásában megismételte az elsőfokú eljárásban tett írásbeli vallomását azzal a módosítással, hogy a két kft-ben mindössze a pénzüsszegek bankszámláról való felvétele volt a feladata. Ezzel **B.B.** bízta meg és mindvégig vele állt kapcsolatban. Telefonon kapott egy fenyegetést 2010-ben, ekkor szakította meg a tevékenységét. Az elsőfokú eljárás alatt is folyamatosan hívogatták különböző személyek, hogy ne mondja el a történeteket, ezért valótlan tartalmú vallomást tett. Utóbb ezt a magatartását nagyon megbánta és vállalja a vele járó következményeket.

A másodfokú **nyilvános ülésen** vádlott védője a felmentésre irányuló fellebbezését nem tartotta fenn, csupán az enyhítés tekintetében, ezért a megállapított tényállást nem is támadta. Kérelme kizárólag arra vonatkozott, hogy a letöltendő szabadságvesztés büntetés helyett végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetést szabjon ki a másodfokú bíróság.

Rámutatott, hogy nem alkalmazható ugyan az analógia két ügy között, mégis figyelemre méltó, hogy a Győri Ítéltábla a védencéhez hasonlóan költségvetési csalást elkövető terhelttel szemben, aki büntetett előéletű volt, a törvényi minimumban meghatározott és a leghosszabb próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést látott arányban állónak a bűncselekmény tárgyi súlyával (Bf.I.76/2018. számú ügy). Álláspontja az volt, hogy védenca személyi körülményei minden alapot megadnak ahhoz, hogy a börtönbüntetés végrehajtása nélkül is tartózkodjon a jövőben a jogsértéstől.

Az **ügyész** a védő által a nyilvános ülésen bejelentett fellebbezés módosítására figyelemmel kitért a 2018. július 1. napján hatályba lépett Be. felülbírálati szabályai által megteremtett lehetőségekre. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítélet immár az új Be. hatálybalépését követően született, így a jogorvoslati nyilatkozatokat is ennek szellemében tette meg a vádlott és védője. Az eredeti védelmi jogorvoslati nyilatkozat teljes körű felülvizsgálatot tett volna szükségessé, azonban a perbeszédében a védő kérelmét kizárólag az enyhítésre korlátozta, ennek megfelelően az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás sem vizsgálható. Ezért a tényállás korrekciójára vonatkozó indítványát nem is tartotta fenn annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság a vádon túl terjeszkedett azáltal, hogy büntetőjogi felelősséget telepített olyan személyre, akit a vád nem tartalmazott. Az ügyész álláspontja az volt, hogy nem helyesbíthető ez a perrendi hiba, bár a törvényes vád hiánya már nem abszolút eljárási szabálysértés.

Egyebekben fenntartotta indítványait, rámutatva, hogy az indokolást is lehet pontosítani, mivel a közvetett tettesihez közelítő magatartás a büntetéskiszabása körében értékelendő.

Az elsőfokú bíróság döntése megfelelő példája annak a gyakorlatnak, amely a joghátrány súlyosságával megfelelően illusztrálja az ún. „stróman” magatartások társadalomra gyakorolt veszélyességét. A 240 millió Ft, amely a vádlott magatartása közreműködésével adóhiányként jelentkezett a társaságok vonatkozásában, jelentős összeg, amit figyelembe kell venni a legkedvezőbb személyi körülmények, illetve az eltelt időmúlás ellenére is. Az első fokon megállapított büntetés kifejezetten méltányos a terhelttel szemben. A törvényszék az enyhítő

szakaszt is alkalmazta, ezért a kiszabott büntetés további enyhítése semmilyen formában nem indokolt.

Az ügyész az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában ismételten azon megbánásának adott hangot, hogy nem tárta fel az igazságot az elsőfokú bíróság előtt, majd csatlakozott védője enyhítésre irányuló kérelméhez.

Az ítéletábra a Győri Törvényszék ítéletét az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárással együtt, teljes körűen felülvizsgálta a Be. 590.§ (1) bekezdés értelmében, tekintettel arra, hogy csak a védő vonta vissza a felmentésre irányuló fellebbezését, a terhelt azonban ilyen nyilatkozatot nem tett. Azt sem mondta, hogy csatlakozik a védőjéhez.

A vádlott „a teljes ítélet ellen” fellebbezett az elsőfokú ítélet kihirdetését követően (B.362/2016/61. számú jegyzőkönyv 17. oldal). A terhelt következetesen vitatta a bűnösségét is, ellenkező irányú nyilatkozatot a másodfokú nyilvános ülésen sem tett.

Ebből következően a vádlott felmentésre irányuló fellebbezése élő, vagyis az ítéletábrának a tényállást és a bűnösséget is érintő felülbírálatot kellett végezni az ügyben.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a - bírói szakba kerülés idején hatályos 1998. évi XIX. számú törvénynek is megfelelő - perrendtartási szabályok szerint folytatta le. Bizonyítási tevékenysége során olyan abszolút hatályon kívül helyezést eredményező hibát nem vétett, mely a felülbírálatot akadályozta volna.

A vádirat 2016. november 2. napján érkezett a törvényszékre, majd átszignálás után - közel egy év elteltével - új perbíró tűzte ki az ügyet. Az első tárgyalási napon - 2017. szeptember 20-án - a bíróság kihallgatta a vádlottat, A.A., tanú 1, tanú 6, tanú 2, tanú 5 tanúkat, iratokat ismertetett, majd a tárgyalás elnapolta az ügyész, illetve a védő bizonyításai indítványaira figyelemmel. Ülnökváltozás miatt 2018. március 7. napján előről kezdte a tárgyalást, de nem élt az akkor hatályos 1998. XIX. törvény 287.§ (4) bekezdésében írt könnyítési lehetőséggel, miszerint az eljárás a tárgyalás anyagának ismertetésével is megismételhető, hanem újrakezdte; vádat ismertetett, kihallgatta a vádlottat, a tanúkat, továbbá a már kihallgatott tanúk vallomását a Be. 296.§ (1) bekezdés c/ pontja alapján felolvasta (33-as jegyzőkönyv).

Ezt követően széleskörű bizonyítást folytatott le a törvényszék, amelyben a vádlott nem tett vallomást, de újra kihallgatta A.A.t, a C.C. által képviselt partnercég, a 1. Kft. könyvelőjét D.D.t, a számlákat kiállító fuvarozó és beszállító cégek képviselőit - E.E., F.F., G.G., C.C., H.H., I.I., J.J., K.K., L.L., M.M., N.N., O.O., P.P. - tanúkat, továbbá ismertette a nyomozati vallomásaikat.

Ismertette az iratmellékletben elfekvő szerződéseket, számlákat, ezeket rendszerint a tanúk elé tárta, nyilatkoztatta őket azokkal kapcsolatban. Felolvasta az elsőfokú bíróság azon tanúknak a nyomozás során tett vallomásait, akiket az ügyész a vádiratban indítványozott, illetőleg a védelem sem kérte e személyek kihallgatását. Beszerezte, majd ismertette a C.C. ellen a Győri Törvényszék előtt B.26/2016. szám alatt párhuzamosan folyamatban lévő, részben összefüggő ügy iratait.

Meghallgatta az igazságügyi könyvszakértőt, szakvéleményét a tárgyalás anyagává tette, valamint ismertette a vádlott utolsó tárgyaláson csatolt írásbeli nyilatkozatát (B.362/2016/61/Vé/1.), melyben a terhelt a bűnsegédi tevékenységét tényeiben beismerte. Tárgyalás anyagává tett a törvényszék minden releváns iratot, amely a tényállás megállapítása körében releváns volt, majd ügyszót hozott.

Az elsőfokú bíróság tehát az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó bizonyítékokat a fentiek szerint feltárta. Elutasította viszont a védő azon bizonyítási indítványát, hogy hallgassák ki a

tárgyaláson **q.q** ukrán állampolgárt, aki a cégnyilvántartás szerint a Karlo És Y Kft. ügyvezetője volt 2010. április 6. napjától. Ezt a bíróság azzal indokolta az ítéletében, hogy a tanú nemzetközi bűnügyi jogsegély keretében beszerzett gyanúsítottai vallomása rendelkezésre áll, amelyet felolvasott, ettől eltérő, vagy bővebb nyilatkozatot a tanútól várni nem lehet. A törvényszék előzőleg mindent megtett a tanú Magyarországra jövetelével kapcsolatban; pl. megkereste a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei, Hajdú-Bihar Megyei határőrséget. Ezeknek a megkereséseknek az eredményét tárgyaláson ismertette, melyekből megállapítható volt, hogy a tanú megidézése nem lehetséges.

Az elsőfokú bíróság feltárt bizonyítékokat ítéletében egyenként és összességében egyaránt értékelte és helyesen mutatott arra rá, hogy miért nem fogadható el a vádlott korábbi védekezése, miszerint semmi köze nem volt a cégekhez. Meggyőzően magyarázta, miért állapította meg azt, hogy **3. Kft.**, illetőleg a **5. Kft.** működése mögött valójában **vádlott** vádlott tevékenysége állt.

A terhelt előadta az írásbeli nyilatkozatában, miszerint ő csupán annyit tevékenykedett a két kft-ben, hogy egy „Csaba” nevű embernek adta át az utolsó fillérig azon pénzüsségeket, amelyeket a megbízásából felvett a **3. Kft.**, majd a **5. Kft.** bankszámlájáról. A cég első ügyvezetőjét ő találta egy ismerősén keresztül - szintén a megbízói kérésére - **A.A.** személyében, majd egy idő után úgy gondolták, hogy a kft-t el kell adni. Ekkor jött a képbe **Q.Q.** ukrán állampolgár, akivel többször is találkozott személyesen.

Ezzel szemben **A.A.** tanú beazonosította a vádlottat a „Bozsi” becenéven ismert személyként már a nyomozás során gyanúsítottként tett vallomásában. Fényképről felismerte, hogy ő volt az, aki megkereste azzal, miszerint vegye a nevére az akkor **2. Kft.** néven működő céget. Azt ígérte neki cserébe, hogy a cég nevén lévő autót megtarthatja magának és abból hasznot tud realizálni. **A.A.** a tárgyaláson is következetes vallomást tett a saját maga, illetőleg a vádlott szerepére vonatkozóan.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolása körében azonban eljárási hibát vétett, amikor **A.A.** elkövetési magatartására is kitért, mert ezzel túlterjeszkedett a vádon. A vádirat nem róta a **3. Kft.** működése alatti 2009. IV. negyedévi adóbevallást a vádlott terhére, bár kétségtelen, hogy az adóhatóság erre az időszakra is megállapított adóhiányt a vizsgálata során, amiért késedelmi pótlékot és adóbírságot, továbbá mulasztási bírságot rótt ki a gazdasági társaságra (ítélet 2. oldal).

A vádban csupán a 2010. I., II., III. negyedévi (áprilistól októberig havonta bevallandó) adók elmaradásának, be nem fizetésének a tevékenysége került rögzítésre (B.559/2014/26. számú vádirat 4. oldal 5. bekezdés). Az első negyedéves adóbevallást 2010. április 20-ig kellett megtenni - értelemszerűen a 2010. március 31. napjával befejeződő bevallási időszakban -, de **A.A.** ekkor már adóbevallást nem tehetett a **4. Kft.** nevében, hiszen már 2010. április 6. napjától nem volt ügyvezetője a cégnek, mivel helyette **Q.Q.** lett az ügyvezető, valamint a cég neve is megváltozott **5. Kft-re** (B.362/2016/1/II. cégmásolat).

Ebből következően **A.A.** nem is lehetett adócsalásnak 2010. évre vonatkozóan alanya, hiszen a bevallási időszakban ő már nem rendelkezett a Kft-vel, jognyilatkozatokat nem tehetett, adóbevallást sem nyújthatott be. Mindezt az új ügyvezetőnek kellett volna megtennie, de ez elmaradt.

Az igazságügyi könyvszakértő már a nyomozati szakban is csak a 2010. évre vonatkozóan állapított meg adóhiányt; a 240 millió forintot a **3. Kft.**, illetőleg áprilistól a **5. Kft.** tekintetében. A 2009-es évvel nem foglalkozott, mely gazdasági évnek az adóbevallása **A.A.**t terhelte.

Különös tekintettel volt a bíróság tanú 6, **C.C.** tanúvallomásaira, melyekkel - **A.A.** vallomása mellett - megindokolta **3. Kft.** tekintetében, miért állapítható meg **vádlott** aktív szerepe.

Ugyanez mondható el a **5. Kft.** tekintetében is. Részletesen sorba vette a bíróság az egyes bizonyítékokat; például a bankszámlák segítségével - amelyek felett rendelkezési joggal a vádlott

bírt - kimutatta, hogy az UniCredit Banktól 33.600.000 Ft-ot, a Raiffeisen Banktól 56.190.000 Ft-ot vett fel **vádlott**. Az akkori deviza középárfolyamot nézve kb. 350-355 millió forint nagyságrendű forintnak felel meg az az összeg, amit a terhelt euróban felvett a **5.** Kft. számláiról. E körben a bíróság a **6.** Kft. vezetőjének - **R.R.-nak** - a vallomását is értékelte, továbbá tanú 6, tanú 2, tanú 5 fuvarozókat, akik elmondták, hogy a kifejezetten a vádlottal voltak kapcsolatban.

Az a tény, hogy a vádlott arra hivatkozott, miszerint ő is csak társ segítő szerepet töltött be, ám ez az általa elkövetett bűncselekmény minősítését nem érinti. **vádlott** bűnsegédi minősítéssel lett megvádolva, ebbe mondta ki az elsőfokú bíróság a bűnösségét. Saját nyilatkozata, továbbá a tanúk vallomása alapján egyaránt megállapítható, hogy a tudata átfogta, miszerint az adó elkerülése végett cselekszik, az általa felvett pénz a cég adóbevallásából, illetőleg a központi költségvetésből, mint adóbefizetés fog hiányozni.

A vádlott mindkét cég vonatkozásában kifejtett bűnsegédi magatartását egyebekben nemcsak az elfogadott személyi bizonyítékok, hanem a szakértői vélemények és a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok is messzemenően megalapozzák.

Ugyanazon bizonyítási anyag mellett tehát az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége és az általa megállapított tényállás alappal nem támadható. Ily módon a terhelt a bizonyítékok értékelését sérelmező, felmentésre irányuló fellebbezése sem foghatott helyt.

Az eljárási és logikai hibáktól mentesen mérlegeléssel megállapított tényállás a megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól mentes, csak kis mértékben szorul pontosításra, melyet a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a Be. 593.§ (1) bekezdés a/ pontja értelmében az alábbi módon eszközölt.

A 2. oldal 5. bekezdésében írt személyi körülmények akként változtak, hogy a vádlott már nem folytat ügyvezetői tevékenységet, hanem alkalmazottként dolgozik, mint gépkocsivezető szakmai irányító (Bf.III.121/2018/7. Számú jegyzőkönyv).

A 6. oldal 2. bekezdéséből mellőzendő a **A.A.** elkövetői magatartására való utalás, mivel **A.A.** nem volt megvádolva adócsalással.

Az indokolás 22. oldalának utolsó és a 23. oldalának első bekezdéséből is mellőzni kell ily módon, hogy **A.A.** volt a tettese az adócsalásnak, mint ügyvezető, akit a **vádlott** vett rá a bűncselekmény elkövetésére.

Az ítéletábra a Be. 593.§ (3) bekezdése szerint a pontosított és kiegészített, ily módon teljes körűen megalapozott tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet, mely az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A vádlott bűnösségére okszerűen vont következtetést a törvényszék. A terhére megállapított - a 2010. I. negyedévében, majd 2010. április 1-től 2010. október 20-ig megvalósított - bűncselekményeket is helyesen minősítette az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban régi Btk.) 2.§-ában rögzített időbeli hatályra vonatkozó rendelkezések alkalmazásával, a régi Btk. 310.§ (1) bekezdésbe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő és büntetendő, 1 rb, a Btk. 12.§ (2) bekezdés szerint folytatólagosan, a Btk. 22.§ (2) bekezdés értelmében bűnsegédként elkövetett, az adóbevétel különösen nagymértékben csökkentő adócsalás büntettének.

Az 1/2006. Büntető jogegységi határozat 2. pontja kimondja, hogy az adócsalás büntettét követi el az általános forgalmi adó alanya, ha - akár az általa felszámított fizetendő adóra nézve, akár más

adóalany által előzetesen felszámított levonható adó összegének a feltüntetése körében - fiktív bizonylatok alapján valótlan adatokat közöl az adóhatósággal, amennyiben cselekményének az eredménye a törvényes mértékű adófizetési kötelezettség keretei között marad. A jogi minősítés alapjául szolgáló elkövetési érték a be nem fizetett adó összege. Ez esetünkben meghaladja - az alkalmazott Btk. szerinti - az adóbevétel különösen nagymértékű csökkenését megalapozó 50 millió forintos értékhatárt.

Tekintve, hogy a **3. Kft.** negyedéves, majd új nevén **5. Kft.** havi ÁFA bevalló volt, és több bevallási időszakon keresztül folytatódott az elkövetési magatartás, helyes a folytatólagosság megállapítása is (BH2010.60. I. pont).

Törvényes a fent írtak szerint a vádlott elkövetői minőségének bűnsegédként történt megjelölése is, de ennek indokolása kisebb helyesbítést igényel.

A 3/2011. (X. 14.) Büntető jogegységi határozat értelmében a bűnrészes a bűncselekménynek az olyan elkövetője, aki a törvényi tényállás megvalósításában közvetlenül nem vesz részt, ám a tettel szándékegységben jár el, és a törvényi tényállás megvalósítása nélkül is oksági [felbujtás esetében egyenes oksági, bűnsegély esetében concausalis] kapcsolatba hozható a cselekvősege a legalább kísérleti szakba eljutott tettesi cselekménnyel, mégpedig annak befejezettsége előtt.

Nem tudható, hogy a vádlott tevékenységét irányítva ki, vagy kik működtek még közre a bűncselekmény elkövetésében. Az ügyvezető nem a vádlott volt, aki az adókötelezettség szempontjából jelentős tény (adat) valótlan előadásával, elhallgatásával vagy más magatartással a hatóságot adóbevétel csökkentését eredményezően megtévesztette (BH2010.290). A cég képviselőjében nem őt terhelte a bevallási kötelezettség, illetőleg az adózás szabályainak megtartása.

A részes büntethetőségét nem érinti, ha a tettesi alapcselekmény elkövetőjének a kiléte ismeretlen, ez a személy meg nem vádolt, vagy vele kapcsolatban büntethetőséget megszüntető ok (pl. halál, elévülés, kegyelem) következik be, vagy már más ügyben jogerősen elítélték.

Jelen ügyben a cégnyilvántartás szerinti ügyvezetőkkel szemben az eljárást a Győr-Moson-Sopron Megyei Főügyészség megszüntette a 2016. október 25. napján kelt B.559/2014/25-I. számú határozatával, mert a tettesi alapcselekmény elkövetőjének tényleges kilétét nem sikerült felderíteni.

Maga a bűncselekmény azonban felderített, a vádlott bűnsegédi magatartása ismert és bizonyított. Egy és ugyanazon gazdasági társaság adóelkerülő aktusaiban vett részt és nyújtott hozzá segítséget. A részes bűncselekményeinek rendbelisége és minősítése tehát a tettesi alapcselekményhez igazodik. (A bűncselekmény azért nem 2 rendbeli, mert csak a 2010. I. negyedévtől terjedő időszak szerepelt a vádban, amikor már **Q.Q.** volt az ügyvezető a Kft-ben, vagyis egy tettesi alapcselekményről beszélhetünk.)

Az idézett jogegységi határozat által megvilágított dogmatikából az is következik, hogy ha valaki felbujtó, akkor nem lehet egyszerre bűnsegéd is, mert csak a súlyosabb elkövetői minőséget lehet megállapítani. Ha a felbujtás bizonyítást nyert volna, akkor a vádlottat felbujtóként kellett volna felelősségre vonni. Mivel a vádlott az irányadó tényállás szerint az adócsalás eredményének biztosításában vett részt, ezért a magatartása bűnsegédi bűnrészesesség. Mellőzendő tehát az ítélet indokolásából a felbujtói minőségre történő utalás, amellyel arra célzott az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott felbujtó és bűnsegéd egyaránt lehetett.

Az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel a bűnösségi körülményeket.

Nem lehet enyhítő körülmény, hogy az elkövetési érték a minősítést megalapozó alsó határhoz közeli, hiszen az 50 millió forint, ennek viszont több mint négyszerese a vádlott közreműködésével elcsalt adó összege.

Mellőzendő - az indokolásban írtak szerint - a felbujtói minőségre való utalás, helyette súlyosító körülmény a közvetett tettességhez közelítő elkövetői minőség.

A törvényszék a büntetés kiszabása körében megalapozottan volt figyelemmel az Európai Emberi Jogi Bíróság határozatára, valamint az Emberi Jogok Európai Egyezménye szövegezésére, - annak is a 6. cikkére - az ésszerű időn belül való eljárás követelményeire. Ere tekintettel is állapította meg a vádlottak vonatkozásában (az enyhítő rendelkezések alkalmazásával) a büntetési tétel alsó határa alatt a szabadságvesztés büntetést.

Az idézett 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 6. cikkelye szerint, mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a bíróság tisztességesen, ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. Magyarország Alaptörvénye is hasonlóképpen rendelkezik a XXVIII. cikkben, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Törvényi kötelessége tehát a bíróságoknak az eljárások ésszerű időn belül való lefolytatása.

Jelen eljárásban azt kell megállapítani, hogy ez a követelmény sérelmet szenvedett, ugyanis 2 év eltelt bírói szakban és 8 év a bűncselekmények elkövetése óta, amely időtartam nem vonható az „ésszerű idő” kategóriájába, ugyanakkor a vádlottnak sem róható fel, hiszen nem az ő magatartása vezetett az eljárás elhúzódásához.

Osztotta a táblabíróság a főügyészi indítványban írtakat abban is, hogy a vádlott javára megállapítható enyhítő körülmények már az elsőfokú eljárásban maximálisan értékelésre kerültek. A törvényszék a 2 évben meghatározott törvényi minimum alatt szabott ki büntetést a vádlottal szemben az enyhítő szakaszt alkalmazásával.

Kitérve a védő által hivatkozott, C.C.nal szemben folyamatban volt ügyben hozott azon döntésre, miszerint ott a szabadságvesztést próbaidőre felfüggesztette a bíróság, azt kell leszögezni, hogy ilyen analógia nem alkalmazható. Megjegyzi az ítéletábla, hogy abban az ügyben feleannyi volt az elcsalt adó összege; 120 millió, jelen ügyben pedig 240 millió forint, amely különbség önmagában is ezt a minősítést alapozná meg.

Másodfokon csak jelentős mértékű enyhítésnek lehet helye (a 16/2007. számú BK vélemény 2. pontja szerint), amelyre az ítéletábla nem látott törvényes lehetőséget, és főként arra nem, hogy a szabadságvesztés végrehajtását is felfüggeszsze a hosszabb időn keresztül elkövetett, jelentős tárgyi súlyú, a költségvetést több mint kétszázmillió forinttal megkárosító bűncselekmény elkövetője vonatkozásában. Ere csak olyan különösen méltányolható körülmény esetén kerülhetne sor, mint például az adóhiány teljes vagy részleges megtérítése, amely nem történt meg.

Egyetértett az ítéletábla azzal is, hogy a végrehajtandó szabadságvesztés tartamával arányosan alkalmazandó a Btk. 61.§ (1) bekezdés és 55.§ (1) bekezdése által meghatározott közügyektől eltiltás, melynek indoka a vádlott adóelkerülést elősegítő magatartásának a társadalmat összességében megkárosító jellege.

A haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekményre tekintettel a terhelten szemben alkalmazott pénzbüntetés mértéke helyén való, és a napi tétel összege is arányos a 25. számú BK véleményben körülírt kritériumok alapján.

Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek, azokat a felülbírálat nem érintette.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélőtábla a Győri Törvényszék 2018. szeptember 25. napján kihirdetett B.362/2016/61. számú ítéletét a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta, pontosítva a vádlott személyi adatait a Be. 561.§ (2) bekezdés b/ pontjában írtakra figyelemmel.

Győr, 2019. február 20.

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Vajda Edit sk.
előadó bíró

Dr. Csák Csilla sk.
bíró

Z á r a d é k :

A Győri Ítélőtábla ezen végzése, és azzal a Győri Törvényszék B.362/2016/61. számú ítélete 2019. február 20. napján jogerős.

Győr, 2019. február 20.

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke